

stille sig, vilde være misligt at foretage en Conversion af Creditbeviserne til Obligationer, istædefor at indløse dem. — Ubovede to første Aar staae Forholdene derimod ikke saa klare, at vi have anseet det for tilraabeligt, at Lovgivningsmagten nu skulde binde sig til en Indkomsskat for en længere Tid. Der er naturligvis blandt de Mænd, som her ere erøede om dette toaarige Resultat, forskjellige Meninger om Muligheden — ja, jeg kunde næsten sige om Ønskeligheden — af senere at undvære Indkomsskatten. Det ligger jo i Forholdenes Natur, naar saa mange Medlemmer fra saa mange forskjellige Udgangspunkter samles om et fælles Resultat, at der da ligger forskjellige Betragtninger bagved. Nogle holde sig forvissede om, at det vil vise sig nødvendigt inden de to Aars Udløb at forlænge Indkomsskatten; Andre ville idetmindste ikke endnu opgive Tanken om, at den til den Tid enten ganske kan undværes eller dog kun vil udværes for en kort Tid, og de ville altsaa ikke allerede nu binde sig; de ønske i ethvert Tilfælde først at vide, hvilke andre Skatteforandringer der påtænkes, og mene derfor, at det er rigtigst, at Lovgivningsmagten beholder fuld Frihed for den senere Tid. At Udvalget derimod ikke er blevet staaende ved at foreslaae Skatten for eet Aar, ville de ærede Herrer vistnok finde meget naturligt; thi hvad vilde den praktiske Følge deraf i dette Dieblis være? Den vilde være, at, medens vi nu i April Maaned forhandle Spørgsmaalet om en Indkomsskat for det løbende Aar, 1867—1868, vilde vi allerede til næste ordentlige Samling, altsaa til Vinter, igjen komme til at forhandle Spørgsmaalet om denne Skat for Aaret 1868—1869, men dette troer jeg dog vilde være lidet tiltalende. To Aar er vist den korteste Tid, for hvilken Skatten nu kan fastsættes, ligesom jeg troer, at 3 Aar for Dieblisset er den længste Tid, hvorom der kunde være Tale. Ogsaa paa dette Punkt er det mig kjær, at der ikke fra Finansministerens Side er fremkommet noget Endringsforslag. Jeg slutter deraf, at han i alt Fald ikke vil gjøre en Indsigelse imod Udvalgets Pleerialsforslag paa dette Punkt.

Der er saaledes for dem, der troe, at man ikke rent vil kunne undvære en Ind-

komsskat, idetmindste to Punkter, som det vilde være mig kjær, hvis vi turde betragte som nogenlunde bragte til en vis Klarhed ved Udvalgets Arbejde. Dette er derimod bestoværende Tilfældet med Hensyn til det praktiske Spørgsmaal, som jeg nu kommer til, nemlig om Maaden, hvorpaa den ene Million Indkomsskat skal bringes tilveie. Thingets ærede Medlemmer ville jo alle erindre, hvorledes Regeringens Udkast har ordnet Forholdet. Efter dette er Skatteansættelsen væsentligt lagt i de sædvanlige kommunale Vigningsmyndigheders Haand; de mange enkelte Communer skulde altsaa arbejde hver for sig; Systemet er derhos et Procentsystem, og enhver Commune skal udvinde de Skattepligtiges Skatteindtægt efter de i Lovforslaget indeholdte Regler; af den udfundne Indtægt svares saa en vis Procent. Der er imidlertid i Regeringensudkastets § 9 opstillet saakaldte Skattecommissairer, som ved gode Raad og Forestillinger skulle medvirke til, at der kommer Gensartethed tilføede mellem de forskjellige Communer, idet Finansministeriet for Kjøbstædernes Vedkommende skal udnevne Skattecommissairer, saaledes at hver Skattecommissairs Hver mindst omfatter 5 Kjøbstæder, i hvilke han ikke selv er skattepligtig, og idet Amsraadet paa lignende Maade skal udnevne Skattecommissairer for Communerne i Amsraads Kredsen, saaledes at ogsaa hver Skattecommissairs Hver der i det Mindste strækker sig til 5 Skattecommuner, i hvilke han ikke selv er skattepligtig. Disse Commissairer skulle ikke have nogen Stemmeret i Vigningscommissionen, men de skulle, som sagt, søge at paavirke Commissionen paa den Maade som i Lovforslaget nærmere er udviflet. Der er derhos ved Regeringens Udkast givet en udstrakt Klageret, idet nemlig ikke blot Enhver, der mener at være ansat for høit, skal kunne klage over sin Ansættelse, men der tillige er givet en almindeligere viderestrakt Klageret, saa at det er Enhver tilladt ogsaa at klage over Andres Ansættelse, saaledes som det nærmere findes bestemt i § 14. Derhos kan enhver Skatteyder efter Regeringensudkastet paaklage almindelige formelle eller reelle Mangler ved Skatteansættelsen; og forsaavidt denne hans Klage ikke tages tilfølg af Skattecom-